

ת"פ 19398/06/14 - מדינת ישראל נגד י ח

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כבוד השופט אריה רומנוב

ת"פ 19398-06-14

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ח

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד אביעד דואק (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

ב"כ הנאשם: עו"ד שמעון קוקוש

גזר דין

1. בהכרעת הדין מיום 3.5.16 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת הוכחות בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, שבוצעה כלפי המתלונן הראשון, יצחק בבג'אני, וכן בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) שבוצעה כלפי המתלונן השני, י.ר..
2. העבירות נעברו במהלך אירוע שהתרחש ביום 3.6.14 סמוך לשעה 18:30. תחילת האירוע בכך שהמתלונן הראשון הלך עם חבריו (עליהם נמנה גם המתלונן השני) במורד רחוב מעלה השלום, עצר בצד הדרך והטיל את מימיו, במה שהתברר כחצר ביתו של הנאשם. הנאשם שהבחין בכך, ניגש לעבר המתלונן הראשון והעיר לו, דחף אותו ואחז בו מאחור. המתלונן צעק לעזרה, וחבריו הגיעו למקום, בהם המתלונן השני. בעקבות כך התפתח במקום עימות קולני בין המתלוננים וחבריהם ובין הנאשם ומספר אנשים שהיו עמו. במהלך העימות, הנאשם, שאחז באלה, היכה באמצעותה בראשו של המתלונן השני, י.ר.. כתוצאה מכך המתלונן השני נפצע, פונה לטיפול נמרץ נירוכירורגי ואושפז למשך 10 ימים.

טיעוני המאשימה:

עמוד 1

3. המאשימה טוענת כי הערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות הוא שלמות הגוף. לשיטתה, הפגיעה בערך המוגן היא פגיעה חמורה, נוכח העובדה שלבד מהנזקים הפיזיים, נגרמו לנפגעים גם נזקים נפשיים. הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה שיש בהן כדי להחמיר את העונש שיושת על הנאשם הם השימוש באלה, העובדה כי אחד המתלוננים הוא קטין, והעובדה שהנזק שהיה יכול להיגרם חמור בהרבה מהנזק שנגרם בפועל. בנוסף טענה המאשימה כי מדובר באירוע מתגלגל, שהנאשם יכול היה להפסיקו ולמנוע את התרחשות העבירות.

4. המאשימה טוענת למתחם ענישה של 48 עד 72 חודשים, בתוספת מאסר על תנאי ופיצויים בגובה של 30,000 ₪ למתלוננים. לתמיכה במתחם זה הגישה המאשימה פס"ד, ע"פ 8870/12 **חאלדי ואח' נ' מ"י**, (פורסם בנבו, 15.1.14), שיפורט עליו בהמשך. באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, טענה המאשימה כי יש למקם את הנאשם באמצע המתחם, לנוכח העובדה שניהל משפט ולא נטל אחריות ולנוכח האמור בתסקיר שירות המבחן.

טיעוני הנאשם:

5. הנאשם טוען למתחם ענישה אחד לשתי העבירות, של 12 עד 36 חודשי מאסר בפועל. לדבריו, מדובר באירוע לא מתוכנן, מקום שהנאשם לא יזם אלא נקלע לסיטואציה, בתוך חצר ביתו, עת אחד המתלוננים הטיל את מימיו בשטח הבית. כן טוען הנאשם, כי המתלוננים והנערים שהתלוו אליהם עוררו פרובוקציה, ולכן האירוע התגלגל כפי שאירע.

6. באשר לנזקים הנטענים טוען הנאשם, כי המאשימה לא תמכה את טענותיה בראיות, וכי למתלוננים לא נגרמו נזקים בפועל, מלבד אשפוזו של י.ר. מיד לאחר האירוע. בנוסף נטען, כי פסק הדין שהוגש כאסמכתא על ידי המאשימה אינו מתאים לענייננו בנסיבותיו, לנוכח העובדה שבפסק הדין המדובר היה תכנון מוקדם והיערכות לצד ביצוע בצוותא.

7. באשר למיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה נטען, כי הנאשם הינו אדם התורם לחברה, בעל משפחה, נשוי עם 2 ילדים, ואשתו כעת בהריון נוסף. כן נטען, כי לנאשם עבר תעסוקתי יציב, והוא עבד ברשות הטבע והגנים מספר שנים, כשעבודתו הופסקה מספר חודשים לפני האירוע מחמת היעדר תקציב. לאחר ההרשעה הנאשם לקח אחריות והביע חרטה, ובהתאם לחוק אין לזקוף לחובתו את ניהול המשפט.

8. באשר לעברו הפלילי נטען, כי אין להתחשב בכך בחלופי הזמן מהעבירות שכבר התיישנו. בנוסף נטען, כי יש להתחשב במעצר הבית הממושך בו שהה הנאשם במהלך ניהול המשפט.

9. עוד נטען, כי יש מקום לסטות ממתחם הענישה כלפי מטה מחמת שיקולי שיקום בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

10. הנאשם עצמו הביע צער בפני בית המשפט, לקח אחריות על המעשה והביע רצון ללמוד לקח

לכל החיים.

ראיות לעונש:

11. המאשימה הגישה גיליון רישום פלילי שסומן א'. הנאשם הגיש מכתבי המלצה מאנשים עימם עבד, שסומנו ב' ג' ד' ה' ו'.
12. מכתב שסומן ב' מד"ר רפאל יעקב לואיס מהחוג לארכאולוגיה ותרבויות המזרח באוניברסיטת תל אביב. ד"ר לואיס כתב כי הוא מכיר את הנאשם מימי נערותו, משנת 2000. הוא מסר כי הנאשם הוא דמות מפשרת ומשכינת שלום, וכי מדובר באיש של כבוד שהפגנת אלימות נוגדת את אופיו.
13. מכתב שסומן ג' גם הוא מד"ר לואיס. מדובר במכתב שהופנה לבית המשפט במסגרת בקשה לשחרורו של המשיב ממעצר הבית בו היה נתון לאורך ההליך, לשם השתתפות בפרויקט ארכיאולוגי. במכתב זה הביע ד"ר לואיס את הערכתו כלפי הנאשם ואת עבודתו המסורה.
14. מכתב שהוגש וסומן ד', נכתב ע"י הגב' אורנה כהן, שכתבה כי במסגרת עבודתה כמשמרת עבדה בצמוד לנאשם וכי הוא הפגין חריצות אחריות ונאמנות, התחשבות עדינות ונימוס.
15. מכתב שהוגש וסומן ה', מפרופ' טבור מאוניברסיטת דרום קרוליינה. במכתב כתב הפרופ' כי הוא מכיר את הנאשם מזה למעלה מעשור, והעיד על אופיו הטוב של הנאשם וכי הוא ניחן בעדינות וסבלנות, שהתנהגות אלימה או מפרת חוק אינה מאפיינת אותו.
16. מכתב שהוגש וסומן ו', מד"ר שמעון גיבסון מהמרכז ללימודי תחילת הנצרות, בו נכתב שהתנהגותו של הנאשם שלוה ורגועה וכי ביטויי כעס ואלימות לא מאפיינים אותו.

תסקיר שירות המבחן:

17. שירות המבחן התקשה להמליץ על טיפול בנאשם. זאת, לאור הקושי שהפגין הנאשם בבחינה העצמית ובבחינת אורחות חייו. בנוסף, הנאשם שלל צורך בהתערבות טיפולית. לצד זאת, שירות המבחן לא המליץ על הטלת מאסר בעבודות שירות או של"צ, לנוכח חומרת העבירה. כן הומלץ לשקול מתן פיצויים למתלונן.

דין והכרעה:

18. על מנת לגזור את דינו של הנאשם בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, יש לבחון תחילה אם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד לו יקבע מתחם ענישה אחד, או שמדובר באירועים נפרדים שלכל אחד מהם יקבע מתחם ענישה נפרד. הנאשם הורשע בשתי עבירות של חבלה שבוצעו כלפי שני המתלוננים, בהפרש של דקות, במהלך דין ודברים שהתנהל בין הנאשם וחבריו לבין המתלוננים

וחבריהם. מבחינה של הממצאים בהכרעת הדין עולה כי אמנם מדובר בשני נפגעים שונים, ובשני מעשים שונים, אך מדובר באירוע אחד. בנוסף, הצדדים לא חלקו על כך ולא ביקשו לטעון אחרת. המאשימה לא טענה לשני מתחמי ענישה נפרדים וגם ב"כ הנאשם טען כי מדובר במתחם אחד.

קביעת מתחם הענישה:

19. משנקבע כי מדובר באירוע אחד, נבחן מהו מתחם העונש הראוי עבור האירוע שכולל בתוכו את שתי העבירות. מתחם הענישה ייקבע תוך התחשבות ב"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה", כך לפי סעיף 40 לחוק העונשין.

20. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות על ידי הנאשם הוא הערך של שלמות החיים והגוף, והגנה על שלום הציבור ובטחונו. הפגיעה בערך החברתי בעבירות שבוצעו על ידי הנאשם היא ישירה וקשה.

21. כעת, יש לבחון מהן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הייחודיות למקרה שלנו, ושיש בהן כדי להשפיע על מתחם הענישה שיקבע בענייננו.

22. כפי שעולה מממצאי הכרעת הדין, המתלונן הראשון הטיל את מימיו בשטח ביתו של הנאשם, הנאשם ניגש אליו והתעמת עימו. לאחר חילופי כמה מילים הנאשם תקף אותו. כשהצטרפו למתלונן חבריו והמתלונן השני, ובמהלך דין ודברים שהתפתח ביניהם לבין הנאשם וחבריו, והתלהטות הרוחות, הוא תקף את המתלונן השני באלה שהנחית על ראשו. האירוע המתואר הוא אירוע ספונטאני, נעדר תכנון, שהתגלגל מהעימות בין הנאשם לבין המתלונן הראשון.

23. כפי שצוין, המתלונן השני היה מאושפז משך 10 ימים ואולם, לא ידוע אם נגרם לו נזק ארוך טווח. לצד זאת יש להדגיש כי הנחתה של אלה על ראשו של אדם, היא מעשה מסוכן שנשקפת ממנו סכנה כבדה לחייו ושלומו של אותו אדם. ברור כי כתוצאה ממעשה זה הנזק יכול להיות גדול הרבה יותר.

24. המאשימה טענה למתחם ענישה של 48 עד 72 חודשים, והפנתה לע"פ 8870/12 **חאלדי ואח'** נ' מ"י הנ"ל, שם הושתו על כל אחד משני הנאשמים בגין ביצוע בצוותא 45 עונשי מאסר בפועל, לצד עונש מאסר על תנאי ופיצויים. הנאשם הגיש פסיקה ענפה, 13 פסקי דין, בהם נקבעו עונשי מאסר בפועל של בין 12 חודשים ל-36 חודשים, לצד מאסר על תנאי ופיצויים. כבר אציין כי עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין היא עבירה שיש בה מתחם ענישה רחב ומגוון, שנע בהתאם לאופי ונסיבות העבירה, כפי שהטיב לתאר כב' השופט א' שהם:

"נחזור ונדגיש את המובן מאליו, כי פסיקתו של בית משפט זה בעבירות של גרימת חבלה ככוונה מחמירה (כמו גם בכל עבירה אחרת), קשורה בטבורה לנסיבותיו הקונקרטיים של העושה ושל המעשה המיוחס לו. בעבירה שלפנינו, ניתן להצביע על מנעד רחב של עונשים,

לרבות עונשים דו ספרתיים" (ע"פ 8204/14 **זלום נ' מ"י** (פורסם בנוב, 15.4.15), סעיף 26 לפסה"ד של כב' השופט א' שהם)

25. בבואי לקבוע את מתחם הענישה המתאים לנאשם שלפניי, מצאתי לנכון להתייחס כאמת מידה למתחם העונש הראוי לשני פסקי דין שהוצגו על ידי הסניגור, ואשר נידונו לאחרונה בבית המשפט העליון.

26. בע"פ 6980/15 **אבו ג'ומעה נ' מ"י**, (פורסם בנוב 18.4.16), שם הנאשם ניפץ את שמשת הרכב של המתלונן ולאחר מכן נעץ סכין במצחו בתגרה שהתפתחה בין הנאשם למתלונן וקרובי משפחה. במקרה זה ביהמ"ש השית על הנאשם, שנעדר עבר פלילי, 18 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי ופיצויים למתלונן; בע"פ 3381/16 **אלקרינאוי נ' מ"י**, (פורסם בנוב 10.7.16), הנאשם תקף את המתלונן באמצעות אלה עשויה עץ על רקע סכסוך בין הצדדים. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 20 חודשי מאסר ובית המשפט העליון הקל בעונשו והעמידו על 12 חודשי מאסר, וזאת בשל שורה של טעמים, ובהם סולחה שנערכה בין הצדדים במסגרתה שילם הנאשם למתלונן סכום כסף משמעותי.

27. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ולפסיקה, אני קובע כי מתחם הענישה המתאים בענייננו הוא בין 12 ל-42 חודשי מאסר.

מיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה:

28. מיקומו של הנאשם בתוך מתחם הענישה יעשה על פי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין.

29. לזכותו של הנאשם אני מביא בחשבון את העובדה שמדובר באדם נורמטיבי בעיקרו, בעל משפחה ואב לילדים שהאירועים מושא התיק הינם חריגים בחייו ובאישיותו. מדובר במעשה שנעשה בעידנא דריתחא מתוך כעס והתלהטות יצרים, ולא במעשה מתוכנן. כמו כן אני מביא בחשבון את מכתבי ההערכה שהוגשו מהגורמים עימם היה בקשר במסגרת עבודתו; ואת מעצר הבית בו שהה הנאשם במשך למעלה משנתיים, כשבחלק המכריע של התקופה שהה הנאשם במעצר בית מלא, בפיקוח צמוד, שלא בביתו, דבר ששיבש ו"הקפיא" את מהלך חייו.

30. מנגד, לחובתו של הנאשם יש לזקוף את העובדה כי מדובר במעשה אלים, חסר מעצורים וחסר כל הצדקה, שרק במקרה לא הסתיים בצורה חמורה בהרבה מכפי שהסתיים. בהודעה שנגבתה מהרופא המטפל של המתלונן, הוגשה כמוצג ביום 16.12.14 וסומנה "**ת/2**", נכתב: "במקרה זה היה לו מזל גדול והוא לא נזקק לניתוח בשל כך וכל זה מפני שמיקום הפגיעה בראש היה פחות מסוכן".

31. לנאשם יש עבר פלילי ישן בשתי עבירות. הראשונה, עבירה של תגרה במקום ציבורי לפי סעיף 191 לחוק העונשין, משנת 2003, בהיותו קטין; השנייה היא עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא

למטרה כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין משנת 2004, עת היה בן 18. בחלוף השנים מאז לא היה הנאשם מעורב בפלילים ושמר על עבר נקי. אמנם בקיומו של עבר פלילי יש כדי להוות שיקול לחומרה, אולם לאור העובדה כי מדובר בעבירות ישנות, עת הנאשם היה קטין או "בגיר צעיר", אין בהן כדי להצדיק החמרה בענישה.

32. כן לא מצאתי להתייחס לכפירה באשמה של הנאשם וניהול המשפט על ידו, בהתאם לקבוע בסעיף 40(א) לחוק העונשין, כי הדבר לא יזקף לחובת הנאשם בגזירת עונשו.

33. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הפסיקה שהובאה, והשיקולים השונים כפי שפורטו בהרחבה לעיל, אני מחליט להטיל על הנאשם עונש דומה לעונש שבית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם בפרשת אלקרינאוי. כפי שצוין בית המשפט העליון הקל בעונשו של אותו נאשם. ואולם, לא מצאתי כי במקרה שלפנינו מתקיימות הנסיבות המקלות שפורטו בפסק דינו של בית המשפט העליון.

34. **סוף דבר.** החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. עונש של 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 3.6.14 ועד יום 24.6.14 (כפי שנמסר על ידי ב"כ המאשימה, עמ' 157, ש' 19-20 לפרוטוקול). תחילת ריצוי העונש ביום 9.10.16.

ב. עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי, כשהתנאי הוא שלא יעבור תוך 3 שנים ממועד שחרורו מהכלא את העבירות בהן הורשע בתיק זה, או כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. פיצויים למתלון הראשון, יצחק בבג'אני בסכום של 5,000 ₪ ופיצויים למתלון השני, י.ר, בגובה של 15,000 ₪. תשלום הפיצויים למתלוננים לא יפגע בזכותם לתבוע את נזקייהם מהנאשם בהליך אזרחי. הפיצויים ישולמו בתוך 6 חודשים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ו, 18 ספטמבר 2016.